

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιάκοσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Πρώτη του Μάρτη,
μυθός άντάστη.

“Ας τὸ μάθουμε κι' οἱ ἄλλοι κι' ἄς τὸ μάθουν κι' οἱ πολλοί...
ἐκτός τόμος ἐξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλῆ.
Μὰ κι' αὐτὸς ὁ νέος τόμος μ' ἔλα τὰλλα μας βιβλία
καὶ 'στὸ σπῆρι μας πωλεῖται καὶ 'τὰ βιβλιοπωλεία.

Φασουλῆς καὶ Ήπειρικέτος, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Μὰς ἦλθαν οἱ Μπερτιδουλοί...
Π.— Ποιὸς ἔνοιεσι, βρε τέρκις;
Φ.—Δὲν ἔνοιεσι ποιοὺς ἔνοιος... τοὺς προφιλεῖς πατέρκις.
Ἦλθαν λοιπόν, βρε Περικλῆ, μὲ τόσο μαχμουρλοῦκι,
ποὺ τοὺς χρεῖζεται σοφῆς, καρφίδες καὶ τσιμποῦκι.
Ἦλθαν γιὰ ν' ἀπάντησουνε 'στὸν λόγο τῆς Κοράνας,
καὶ νὰ τῆς 'ποῦν καὶ νὰ μὰς 'ποῦν
πὼς γιὰ τὸ κράτος βὰ κοποῦν
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

Στρώσου λοιπὸν εἰς τὴν σοφῆ
μὲ καργιλέ βερύ,
κι' ἄκου τὰ λόγια τὰ σοφὰ
τοῦ μαστρο-Θωδοῦρῆ,
ἄκου καὶ τὴν ἀπάντησιν τῆς κυβερνώσης στάνης
καὶ λέγε τὴν καὶ ψάλε τὴν ἐν ἄνθοις κι' ἐν ὄργάνοις.

Ἐπὶ κειρὸν ἀπλόνοντας
'στὸν ἦλο τραχανᾶ,
τὰ μάτζα μας γουρλόνοντας
ἐμπρός 'στὸν Κορδανᾶ.

Βροντήσαντες, ἀστράψαντες,
καὶ κόψαντες καὶ ράψαντες,
ιδόντες τοῦ Συντάγματός τὸ τέλος τὸ μοιραῖον,
σανίδας ἀνυψώσαντες κατὰ καθεβλακρέον,
κι' αὐτοὺς εἰς ἄτακτο φῶγην
ἐπονειδίτσως τρέψαντες,
καὶ τὴν πατρίαν ταύτην γῆν
μ' ἐπαγγελίας ρέψαντες.

Δέκατον κι' ὄγδοον μετουόντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῖομεν τῶν Παρθενώνων.

Ἐνενηντὰ κι' ἑπτακόσα,
τῶν ἐπιτόρων τρέχ' ἡ γλώσσα.

Περὶ θεσπῶν λαλήσαντες
μὲ στόμακι' ἀφρισμένα,
κι' ἔδω κι' ἐκεῖ πωλησαντες
ἄντερα φουσκωμένα.

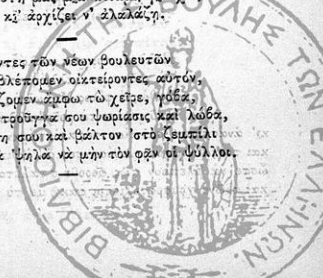
Λοστὸς εἰς χεῖρας κίοντες
καὶ τοὺς θεσμοὺς γεραίνοντες,
τὸν θριάμβον κηρύσαντες
τῆς στρωγγῆς εὐσταλείας,
γενικίως διακρήξαντες
τὴς θύρας τῆς Βουλῆς.

Μετακρηβμίσαις ψάλλοντες, Προτεστάντων Λουθηρώων,
καὶ 'στὴν Βουλὴν πηδήσαντες διὰ τῶν παραθύρων,
κι' ἐμπόδιον ἐντός κι' ἐκτός
οὐδὲν μὴ συναντήσαντες,
καὶ Τσαρλαμπᾶν διὰ νυκτός
'στὸ βῆμα κατιστήσαντες.

Καὶ τοῦ Τραυλοῦ πρεσβύτερον κηρύξαντες αὐτὸν
πρὸς ἀνεκλάλητον χερὰν τοσοῦτον νηστευτῶν,
ἀνάψαντες, κορώσαντες,
Κατσάνους ἀκωρώσαντες
καὶ συγγενεῖς τοῦ σιγηλοῦ
καὶ Πολυχρονιάδας,
καὶ βλέποντες ἐξ ὕψηλοῦ
τοῦ Σκαρπῖνα τοῦ παραδαλοῦ
κατιστοῦς ἀγελάδας.

Τὸν Νικολίτσιν δειγνόντες καὶ τὸν Καναβαζιώτην
τροπαιοφόρου βουλευτᾶς μὲ νίκη ὡς τὴν πρώτην,
καὶ βάζοντες 'στὴ μύτη μας μὴ πῖσάκη γιὰ γὰρ
θυμώομεν τὸν ἀλαλο κι' ἀρχίζετ' ἄλαλάκη.

Τὴν νίκη ἀλαλάζοντες τῶν νέων βουλευτῶν
καὶ τὸν Κορφαῖτην βλέπομεν οἰκτείροντες αὐτὸν,
καὶ ζῶσου τοῦ φονεζόμενου χερὰν τὸ χεῖρε, γόδα,
κι' ἔπεσε μὲς 'στὴ στρωγγῆ σου ψαριάσις καὶ λωβᾶ,
καὶ πᾶσι τὸν Ζαῆλη σου καὶ βάλτοιν 'στὸ ζεμίλιον
καὶ κρέμαστον ὕψηλ' ὕψηλ' νὰ μὴν τὸν φῶν οἱ φύλλοι.

Υποβαλόντες σχέδια κι' ἐν γνώσει κι' ἐν ἀγνοίᾳ
τῆς προσφιλῆς Κορδόνας,
καὶ ζήτημα γεννήσαντες κι' ἐν τῇ Μακεδονίᾳ,
σεῖσαν τοὺς Μακεδόνες.

Τὴν Γενικὴν Διοίκησιν πρὸς ὧραν καταργήσαντες
καὶ Στέμμα καὶ Διάδοχον μὲ τοῦτο παροργίζαντες,
πλὴν φοβηθέντες ἔπειτα μετὰ τῆς Κορδόνας
μῆπως ζαναπατήσωμεν ἐπὶ τῆς Διοικησίας,
καὶ γινῶνκι γινῶσιν ἀγνωστον κι' ὁ Θεοδώρακις θέλων
καὶ τῶρα καὶ 'στὸ μέλλον,
τὸν Σαπουνηζάκην παρ' ἡμῖν ἐκάλεσ' ἐσπευσμένως,
κι' ἐκεῖνος ἤλθε μὲ χαρτιῶν στιβάδας φορτωμένος.

Κι' ἐσολοιάσαμεν πολλὰ μετὰ φωνῆς λιγείας
κι' ἐνοτισθέντες μετ' αὐτοῦ πρώτου συζητήσωμεν,
μέσα 'στὰ νομοσχέδια τῆς νέας Στρατηγίας
ἐντέχνως ἀνεμίξαμεν καὶ τὰ τῆς Διοικησίας,
ἐν ἄλλοις λόγοις ἔγινε νομοσχεδίων μίξις
νὰ πᾶσι πλεον φωνασκῶν καθέναν σχολομιζῆς.

Δεῦτε καὶ Σαπουνηζάκην ἀκούσωμεν τί λένε,
καὶ τοῦτο παραδέγεσθαι κι' αὐτὸ μὴν ἀρεῖνκι,
καὶ τρέφεσθαι μὲ κριθῖνο καὶ χάσινο ψωμί
καὶ καταργεῖν τὴν Γενικὴν Διοίκησιν καὶ μί,
καὶ νικηφόρος προχωρῶν κι' ὑποχωρεῖν κατόπι
καὶ γῆν ταράττειν κι' οὐρανὸν κι' Ἀνατολὴν κι' Εὐρώπην,
κι' ἐμφρόνως φεύγειν κλύδωνας καὶ συνεπείας κρίσεως
διὰ τινος συμβιβασμοῦ καὶ δι' ὑποχωρήσεως.

Οὐ μὴν ἀνακατώσαντες παρά ποτε σωφρόνως
ὀργανισμοὺς παντοειδῆς καὶ σχέδια συγχρόνως,
κι' ἀπὸ τῶν βελτιώσεων τοῦ μόνου ἀποστάσαντες
καὶ τότεμα τοῦ Θεοδωρῆ κι' ἐρέτος ἐορτάσαντες,
τὰς χεῖρας δὲ τοῦ Σαβδαῶθ καὶ πάλιν ἀσπαράμενοι
καὶ ῥοδα καὶ γλυκύσματα καὶ τούρτας κομισάμενοι,
καὶ δι' αὐτῶν γλυκάνκντες τὸν ἐν πολλοῖς γλυκάνοντα
τῶν φίλων τὰς πικρίας,
καὶ λύνοντα καὶ δένοντα
τάσι καὶ τῆς σωτηρίας.

Δοξάσαντες τῆς δοξαστῆς Κορδόνας τὸν δύναστην
τὴν σωτηρίαν τῶν πολλῶν βοῶντα καὶ συρίττοντα,
τὸν ἀνδρὰ τὸν γλυκύτατον καὶ τὸν ζαχαροπλάστην,
τὸ νέον μονοπάλιον τῆς ζαχαρῆς κηρύττοντα.

Τὴν χεῖρον γῆν ὀργώσαντες,
τοὺς ψύλλους καλλιγώσαντες,
καὶ νέον πάχος ἐκ μυιῶν
τανῶν ἐξαγαγόντες,
καὶ χάριν οἰκονομιῶν
τὸ ζῆγικι τῶν φαγόντες.

Πολλοὺς τραχεῖς μαλάξαντες,
τὰ ροῦχα μίος ἀλλάξαντες,
καθὼς ὁ φίλος Μανωλιός,
ποῦ ῥόρεσε τὰ ροῦχ' ἄλλοις,
κι' ἀνάσταιν σκληρίσαντες καὶ πέρων τοῦ Δουνάβεως
καὶ τοὺς Ρωμηροὺς μεθύσαντες δι' ἰνδικῆς κωνάδεως,
ὅστε νὰ βλέπουν πῶς φοροῦν σπαλῆτα καὶ σπιρῶνι
καὶ τρῶν χρυσοστόλιστοι φακί μὲ τὸ πηροῦνι.

'Ἀσκούς πολλοὺς φουσκώσαντες
κι' αὐτοὺς ἀνασκούσαντες,
τῶν σῦκων ἐσηκώσαμεν τὸ τέλος τὸ βαρῦ,
τὴν σκάφην σκάφην λέγοντες, μὲ καὶ τὰ σῦκα σῦκα,
συμφῶναι μὲ τὸ πρόγραμμα τοῦ μακτρο-Θωδωρῆ,
ποῦχει 'στὰ χεῖλιν τοῦ χαλᾶ, τῆς ζαχαρῆς τὴν γλύκα.

'Ἀκούοντες ἐκάστοτε τῶν φίλων τὰ παράνονα,
ποῦ θέλου σῶναι καὶ καλὰ φασιανὸν καὶ κάπονα,
ιδόντες πῶς τὰ λόγια μας καὶ τῶν Σπιν-Ζουστ ἢ ὄρασι
δὲν πῆγανε 'στὰ κούρεια,
καὶ βιάζοντες καὶ βάζοντες κατὰ τὰς περιστάσεις
τὴν κόκκινῆ μας σκούφια.

Μὲ τύμπανα βαρύγδουπα Βουλῆς ἐκμαυλιστριάς
τὴν ἀκοὴν ὀξύνοντες φουλῆς τυμπανιστριάς,
κάθε τῆς γλώσσας χαλῶν πολλῶν ἀποτυπασάντων,
τυμπανιστοῦς δὲ θερμοὺς ἀποτυμπανισάντων.

Τοῦ Θεοδωρῆ ρεμβάζοντος ἡσύχως 'στὸ σκανὶ του,
λαλῶντος δὲ γὰρ Πρίγκηπας πολλὰ τοῦ Κρεστενίτου,
κι' ἀγαλλομένου δι' αὐτὰ παντὸς κοκκινισκούφῃ
καὶ τῶν ρητῶν πίνοντος τοῦς λόγους μονορούφι.

Τῶν Ὑπουργῶν μετὰ σπουδῆς συχῶν συνερχομένων
καὶ διασκεπτομένων
πῶς τοὺς Ἀριστογείτονας θὰ τοὺς ἀποστομώσωμεν
χωρὶς νὰ τοὺς θυμώσωμεν.

Θέσαντες τὰ ζητήματα 'στὰς ἐμπροσθοὺς θέσεις
κι' ἐδράκας ἐδρακώσαντες μὲ τὴν Τουρκίαν σχέσεις,
λαβόντες κι' ἀπὸ τὸν Χαμίτ τοῦ Μετζίτη ταῖνας
δι' ὅσιν ἐπεδείξμεν λαμπρὰν διαγωγὴν
'στὰ τοῦ Σαράφωφ πράγματα καὶ τῆς Μακεδονίας
καὶ 'στῆς Αἰγίνης ἔπειτα τὴν νέαν ἐλπολήν.

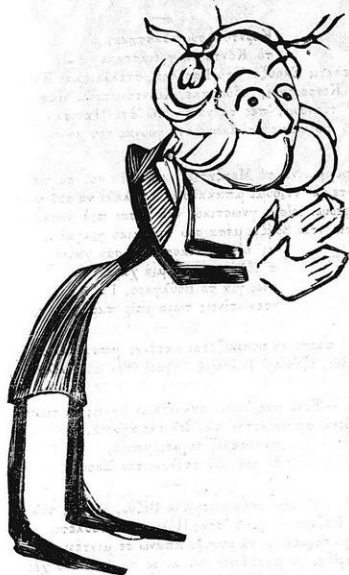
'Ὅντως ἐξσφαλίσαντες 'στὸν τρέχοντα καιρὸν
καὶ μέλλοντα καὶ παρὸν,
χωρὶς καὶ μίαν αἵματος νὰ χύσωμεν ρανίδα,
καὶ βλέποντες πραγματικῶς πῶς μόνον ἡ σανίδα
τῆς δόξης μας ἀπέμεινε μονάχη κατακλιεῖς,
τὸ Στέμμα μεγαλύνονμεν μὲ 'γεῖρά μας καὶ χαρὰ μας,
καὶ μένομεν τριγύρω του φρουρούντες Ἱερκλεῖς
μὲ τοὺς κοκκίνοὺς σκούφους μας καὶ μὲ τὰ πατερά μας.

Π.—Τώρα ποῦ τὴν ἀπάντησιν μοῦπες τῶν Κορδονάτων
ἄκουσε τὴν ἀπάντησιν καὶ σὺ τῶν Σακρανιάτων.

Βλέποντες ὅτι μὰς βάζουν κάθε τόσο σὲ μελαδέες
κι' ὅτι τὸ παραξιλῶνουν τῆς Κορδόνας οἱ ζυλάδες,
βλέποντες τὰς ἀκυρώσεις Βενιζέλων καὶ Κατάνων
κι' ἀεροῦμενοι τοὺς ἤχους τῶν Κορδονικῶν παιάνων.

Βλέποντες πῶς μὰς ἐμπῆκαν 'στὸ ρουθῶνι δυνατὰ
καταργῶντες Νομαρχίας, Διοικήσεις τοῦ Στρατοῦ,
πῶς τὰς σάλπιγγας σάλπιζον τζοῦμ ταράμ ταράμ τατά,
καὶ βαρῶνε τὰ ταμπούρα ραπατάου ραπατοῦ.

Βλέποντες μεσουρανοῦντα τῆς Κορδόνας τὸν ἀστέρη
καὶ Βουλῆν σανιδωθεσαν,
καὶ τοῦ φίλου κὺρ Βασιλῆ θεωροῦντες τὴν γαστέρα
κῆπος τῶρα λεπτυνθεσαν.

Βλέποντες τούς Κορδονάτους πώς κτυπούνε μέσα σ' όλα,
πώς καθεὶς των τρώει πίνει,
καὶ πὼς θέλει μεντζίσουλα
καὶ τοῦ Κόντε τὸ σακκρινί.

Βλέποντες λησμονημένα τῆς Ἑλλάς τὰ μεγαλεῖα,
καὶ 'στους χρόνους τοὺς παρόντας τὸν παθὸν καὶ τῆς
[μουμουράς
πὼς δὲν δίδονται σὰν πρῶτα 'στους 'δικούς μας μεταλλεῖα
καὶ σκληρῶς ἐλησμονήθη καὶ ὁ πολὺς σὶρ Τζῶν Τζαμουράς.

Βλέποντες ἐπὶ τὰ στήθη τοῦ κρατοῦντος τὰς ἡνίας
Μετζητιέ χρυσοῦ ταινίας,
καὶ ἔνθυμουμενοὶ μὲ πόνους
τοὺς χρυσοὺς ἐκείνους χρόνους,
ὅπου 'στείλαμε 'στὴν Πόλι τὸν Διονύση τὸν Στεφάνου
καὶ τελεiewσῃ τὰς συμβάσεις μὲ τὴν Πύλην τοῦ Σουλτάνου.

Πλὴν ἐλπίζοντες καὶ πάλιν πὼς ὁ πρῶτος Σακκρινάτος
ἔ' ἀναλάβῃ μετ' ὀλίγον τὸ κουδέρνο καὶ τὸ κράτος,
καὶ Ντολμά Μπαζές θὰ γίνῃ καὶ τοῦ κόσμου περιδῶλι
καὶ θὰ στείλωμε 'στὴν Πόλι
μερικῶς 'δικούς μας φίλους μὲ σπαθιά καὶ μὲ καλέμια
γιὰ νὰ βλέπουνε χαρέμια
καὶ Τουρκέλιας 'στὰ καράσια,
πὺθουον χεῖλη σὰν κεράσια,
καὶ νὰ τρῶν ταοὺ κιοζοῦ καὶ χαλβάδες μὲ χαρά,
γλυκύτερους ἀπ' αὐτούς, πούγαν δώσει μὲ φορὴ
'στὸν παπποῦ τὸν μπακμπαλή
Κορδονάτου Θεσσαλοῦ.

Φαντασθέντες πὼς θὰ χάσουν καὶ Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
μὲ τὸ κάζο τοῦ Λιμπρίτη,
καὶ ἀφοῦ λέγουν πὼς τὸ Στέμμα δι' αὐτὸ δὲν εἶχε γνῶσιν
ἐπροσμένεμεν ἀφεικτικῶς τῆς Κορδόνας νέαν πτώσιν.

Βλέποντες τὸν Σακπουτζάκη ὁ παπποῦς νὰ κατηχῇ
καὶ νὰ βάζῃ τὸ κορμί μας σὲ μεγάλη ταραχῇ,
καρτεροντες σωτηρίαν τῆς Ἑλλάς ἀπὸ ἴψλα,
πλὴν ἰδόντες πὼς ὁ γέρος τὰ 'κατάφερε καλὰ
καὶ μαζί μὲ τὸν Λιμπρίτη καὶ μὲ τὸν Ἐπιτελάρχην,
καὶ κανεὶς σπουδαῖος φόβος γιὰ τὴν ὥρα δὲν ὑπάρχει.

Βλέποντες πὼς κατεβαίνουν καὶ τὰ πάγια καὶ ἡ ράνταις
μέσα 'στὴ Σαρκοστή,
καὶ πὼς φίλοι μας πιστοὶ
σφίγγουν τὰρ' ἀπὸ τὴν νήστεια τοῦ Βρακκιοῦ τὸν τρεστιράνταις.

Βλέποντες τούς Κορδονάτους
ὀπωσδήποτε χορτάτους,
καὶ πὼς πέρνοντες αὐτοὶ καὶ ἕνα καὶ ἄλλο μέταλλο
μὲ μᾶς δίνουν' στὸ καρφί, καὶ ἄλλην μὲ 'στὸ πέταλο,
καὶ μὲ πόνον γιὰ τὸ χάλι τῆς Φωσφόρας τῆς Ἀρχῆς
λέγομεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ:
ὁ παπποῦς μας ὁ παχὺς
ἔφαγε παχειὰ φακῆ.

Κι' ἄλλα βλέποντες πολλὰ,
ποῦ γανόνουν τὰ μυαλά,
καὶ τὸ κράτος πὼς νοσεὶ καὶ δὲν νοσηλεύεται
καὶ ὅταν ζύλα σηκωθῶν πᾶς ἀνὴρ ζυλεύεται.

Βλέποντες πῶς φόρουσ πλέον δὲν πληροῦν τὰ σκυλιά,
βλέποντες πῶς ἡ σκανίδα κάνει σήμερα δουλειά,
τώρα ἡ γῆγορ' ἂν δὲν πῆξη συνταγματικῶς ὁ γέρος,
θὰ πεταχθῶμε σκαρπῖνα καὶ γοάκια κατὰ μέρος,
καὶ θ' ἀρπάξωμε κι' ἔμεϊς σκουρῖνες κόκκιναις καὶ ὄχρει;
καὶ μεγάλα πατερά, καὶ θὰ ἔγουμε σκανιδάδες.

Τέτοια ποὺ λές ἀπήντησαν καὶ τοῦτοι, Φασουλῆ,
καὶ τώρα λάβε τρεῖς ζυλιῆς καὶ σὺρε 'στὴ Βουλῆ,
ζυλιῆνε φαρχατζῆ,
ν' ἀκούσῃ τὰ καὶ τὰ.

**Ὁ Θόδωρος ὁ μπαμπαλιῆς
κι' ὁ Τουρκαλιῆς ὁ Φασουλῆς.**

Φασ.—Ἐρχομαι, Ντεληγιάνν Πασσά, ποὺ τόσο σὲ κυττῶν,
ἀπὸ τὸ Σκαμπολιάν.

Χαμὶτ Σουλτάνο μ' ἔστειλε τὸ Μετζητιεὶ νὰ ντώσω
κι' ἐντὸ νὰ ξεφαντώσω.

Σκύω μ'προστά σου, Χαζρετλού, Τόντωρε μπαμπαλιῆ,
'Ἐτέμ Πασσά σιζὲ σεβέρ, σὲς ἀγαπᾷ πολύ.
'Ἐκεῖνο τὸ μουχρεμπε ποτὶ τοὺ ντὲν ξεγάνει,
τὸν πόλεμο ποὺ τοῦκανε, ἐφέντη μ' Ντεληγιάννη.

Νέ ἐὰν νὲ γιόκ, ἐφέντη μου ; τί νέκ ντηλαντή ;
μὲ τὸ Λιμπρίτη γένεται μεγάλο πακιρντί,
κι' τρώει τὸ Ντοβλιεῖ
παρκαποῦ σκελιεῖ.

Μεγάλα νομοσχέντικα καὶ τοῦτο κοπαρντζεῖ,
μὰ τίποτα τὸ Βασιλιῆ γὰ τοῦτα ντὲν γνωρίζεῖ.
Ντιάντοχο 'φουρσιόστικε,
λαμιάς σας ἰξεσιόστικε,
κρίσι μοὺ λένε τᾶχετε, μὰ κρίσι τί τὰ 'πῆ,
ἐφέντη μ' Τσελεπῆ ;

Κρίσι μοὺ λένε τὰ γενῆ, κρίσι μοὺ λέν ντὲν γένεται...
ὄριστε, πῶς σοὺ φάνεται ;
Τὸ Ντεληγιάννη 'κάλεσε, γιαβρόμο, τὸ Σκαπουτζάκη,
πὸναι μεγάλο τζάκι,
'ντικὰ του νομοσχέντικα τὸ Σκαπουτζάκη φέρνει,
Λιμπρίτη λένε κι' ἀπ' αὐτὰ πῶς πέρνει καὶ ντὲν πέρνει.

Τὸ Ντεληγιάννη κάθεται σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμο καροῖ
κι' ἰγένονται τὰ σθέντικα κερποῦζ σαλαταῖ
κι' ἰκουβεντζάουσε γὰ' αὐτὰ κι' ἰκάτω 'στὸ Τσακρί.

Τζάνουμ παπποῦ, πῶς ἀφῆσεσ τοῦτο τὸ Σερασκέρη
νὰ κἀνη τέτοιο πρῶμμα,
κι' καταντίπ τὸ Βασιλιῆ γὰ τοῦτο νὰ μὴν ζέρρη
σὰν νὰ τοῦ πῶχεσ τᾶμμα ;

'Α ! τζάνουμ, πῶς τὸ κ'άνετε ;... γιχαῖ ντὲν μοὺ 'μιλεῖς ;
επιχόουμ μπελάτερ, γένηκε μεγάλος σας μελεῖς ;
ἢ Γενικὴ Ντιοίκη... τί ντιβόλο τὰ γένη ;
τὰ μενρ ; ντὲν τὰ μένρη ;

Τ' ἀφῆσεσ τὸ Ντιοίκησι, κατάρρησι κι' ἀργίη ;
τὰ κἀνησ Στρατηγίη ;

τάφῆρησ νᾶναι καὶ τὰ ντυό ;
ἄντε, Πασσά μου, νὰ σὲ ντιώ.

Κορντόνι σμιδιόστικε,
τὸ Κόντε τὰ ζρηόστικε,
στέλλεισ Σκουζὲ 'στὸ Βασιλιῆ, στέλλεισ καὶ Καραπάνο,
τὸ Κόντε πάει, 'σοῦστικε, Κορντόνι πᾶλι νίκη...
ἂ ! τζάνουμ, 'πέσ τὰ νὰ τὰ 'πὸ 'στὸ Πατισόχ Σουλτάνο
ποὺ τώρα τώρα σ' ἔκανε τῆς γόνουσ του μακίσι.

'Αφερμ... νὰ τὸ Μετζητιεῖ... καλὰ τὰ σοὺ παχίγη...
ἄντε νὰ 'ντιοῦμε μπακαλοῦμ... γαλαλί νὰ σοὺ γένη.
'Αφερμ... εἰσαι γνωστικό, ντὲν εἰσαι πῆξ σακίνη...
ἀρτικ ντὲν βράζει μέσασ σου πολεμικό γιχαῖνι,
κι' οὐλ' οἱ Πασσάντεσ σὰν γαζοῖ
σ' ἰβλέπουσε μὲ μὰ γαρὰ
ποῦ γιχ τὸ Βούλγερο, Γαζῆ,
ντὲν ντίνεισ τώρα μπὲρ παρᾶ.

Νά ! πάροτ νὰ φουρτζεῖται κἀνέκασ μπουνταλάσ...
ἄφερμ, τζάνουμ Τοντωρῆ... γιχαῖ ντὲν μοὺ 'μιλεῖς ;

Δελ.—Τί νὰ σᾶς 'πὸ... καλλίτερο κἀνέκασ νὰ σιωπᾶ...
ὁ κύριός μοι φαίνεται πῶς δὲν μεσ ἀγαπᾶ,
πατισακίμ σεβμέσ μιχέ,
ἂν καὶ τοῦ στέλλω τὸν Σκουζέ.

Φασ.—'Ολάσιν τὸκ μπεζοῦκ Βεζῆρ, ντῆγωσ πολὺ σιλιῖ
ἔλα Βεζῆρη νὰ γενῆ 'στῆς Πόλις τὸ Ντοβλιεῖ,
μακρὸ ταμποῦκι νὰ ρουφᾶς ἀπάνω σὲ μιντέρικα,
νὰ τρίβῃσ τὰ ποντᾶρικ σου κι' με τὰ ντυό σου χερίκ,
κι' νὰ σ' ἰφῆρουσε ρικί
μὲ τὰ ποτῆρικ τὰ χρυσά,
κι' νὰ σοὺ λέν ἐντὸ κι' ἐκεῖ :
τζάνουμ Βεζῆρη τὸκ γιασᾶ.

'Ἐκεῖ σάνιντεσ γιόκ, παπποῦ... Βουλαῖσ Μουλαῖν ντὲν ἔχει...
ἰγράφεισ νομοσχέντικα ; 'στὸ Πατισόχ ἰτρέγεισ,
κι' αὐτοὺς ἰβάζει τὸ ντυορᾶ κι' ἰφῆρμεισ κι' τὰ χάνεισ
κι' πέφτεισ κάτω μπρούμπετα κι' τεμενιάδεσ κἀνέκασ.

Κί σὰν ντὲν κἀνησ οὐλ' αὐτὰ
κι' ἀγῆρα κλάβε κι' γραφτά,
σὶ κράζουσ 'στὸ Γιλδί, Γαζῆ,
νὰ πῆξε τὸν καβέε μαζῆ.

'Ἄρτικ σοὺ ντίνουσ τὸν καβέε πάει ντὲν πάει βράσομ
κι' ἰκάνεισ μπλοῦμ 'στὸ Βόστορο μαζῆ μὲ τὸ παρᾶσμο.

'Αφερμ, Κορνδοῶρκα κι' ἰμῆλο μου φηρίκ,
σοὺ κᾶνω κι' ἄλλο τεμενὰ κι' ἰβγαζῶ τὸ σκρίκ.

**Καὶ καμπόδαισ ποικιλίαισ,
μ' ἄλλοῦσ λῶγουσ ἀγγελίαισ.**

Τοῦ προσφιλοῦσ 'Αγαθοκλῆ Κωνσταντινίδ' ἢ Μαίρη,
ἕνα κορίσι μάλαμικα καὶ σὰν τὸ κρουνερί,
ἄρραθωσίησ κατ' αὐτὰσ εἰς ὄμιλοσ στενὸν
Νικόλαιον τὸν Μεταξᾶν ἐκ τῶν ὄμογενῶν.
Κι' ὁ Φασουλῆσ τοὺσ εὐχεται πολλὰ καλὰ μεγάλα,
κι' αὐτὸ τᾶθᾶνκο νερὸ καὶ τοῦ πουλιῦ τὸ γάλα.